

Banestrækningen fra Lyngby til Holte. Forsaavidt altsaa disse Vædringsforslag gaa ud paa denne Forandring, tror jeg meget bestemt at maatte fraraade dem. Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om Forandringen ved den nordre Del af Banen ved Helsingør. Ogsaa her spiller, som den høitærede Indenrigsminister bemærkede, Hensynet til Banens forsvarelige Drift ind, idet det desværre ikke lader sig negte, at Banegaarden ved Helsingør ikke i Længden kan blive liggende paa samme Sted som nu. Vi ville en Gang blive nødt til at flytte den, fordi den er bleven lagt paa et uheldigt Sted, og navnlig fordi den mangler umiddelbar Forbindelse med Sundtrafikken. Dette bringer Sagen i Berøring med det andet Spørgsmaal, som meget mere kommer i Betragtning ved Sagens Afgjørelse, nemlig Spørgsmaalet om at lette den gjennemgaaende Trafik fra Kjøbenhavn over Helsingør og Helsingborg til Sverig. Jeg hørte under Forhandlingerne forrige Gang et meget æret Medlem udtale sig meget tvivlende om, hvorvidt denne forøgede Trafik vilde kunne bære de Bæstninger, som Forandringerne vilde medføre. Jeg tilstaar, jeg er i samme Tilfælde som det ærede Medlem. Ogsaa jeg tvivler om — rent pekuniært set — at de tilsigtede Forandringer vilde medføre en saadan Forøgelse af Indtægterne af Banerne, at Udgifterne vilde kunne forrentes; men jeg tror paa den anden Side, at vi her slaa overfor et af de Tilfælde, hvor man — hvor megen Vægt jeg end ellers pleier at lægge paa, at Baner, naar de anlægges udelukkende i økonomiske Diemed, skulle forrente sig — til en vis Grad kan se bort fra Forrentningsspørgsmaalet. Vi staa her overfor et Diemed, der er saa vigtigt, ogsaa for andre Interesser end de rent økonomiske, at man til en vis Grad kan se bort fra det økonomiske. Jeg anser Forbindelsen Nord paa, den letteste mulige uhindrede Forbindelse Nord paa, Forbindelsen med hele den vestlige Del af Sverig, men især Forbindelsen med Norge, den lette Forbindelse med Norge, for at være en Sag af saa stor Betydning, at der for den kan bringes betydelige Offre. Med Norge staar Danmark fra gammel Tid af i saa mange Forhold, den danske Nation er forbunden med den norske Nation ved saa mange fine Traade, der gribe saa dybt ind i Nationens Liv, at jeg ikke kan andet end ønske, at der gjøres, hvad der med rimelig Anstrenghed af vore Kræfter kan gjøres, for at gjøre Forbindelsen med Norge saa let som muligt. Det er ogsaa i dette Diemed meget rigtigt, at Regjeringen nu, da der er anlagt en Bane langs Vestkysten af Sverig, som i sin Fort-

settelse gaar lige op til Christiania, har foreslaaet af Hensyn til Forbindelsen mellem Kjøbenhavn og Christiania at flytte Helsingørs Banegaard det Stykke, der behøves for at bringe den i umiddelbar Forbindelse med Sundet. Flytningen af Helsingørs Banegaard forekommer mig at være nødvendig og at være uafhængig af Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal være en Dampfærgeforbindelse mellem Helsingør og Helsingborg. Duffe vi at lette Trafikken mellem Kjøbenhavn og Sverig eller den skandinaviske Halvø, vilde vi blive nødt til at flytte Banegaarden i Helsingør, selv om vi vilde tænke os, at vi ikke kunne opnaa noget Bedre end en almindelig Dampskibsforbindelse mellem Helsingør og Helsingborg. Derfor, at Banegaarden skal flyttes, forekommer mig at være uafhængig af Dampfærgeforbindelsesmaalet. Man vil blive nødt til denne meget store Bæstning, som Flytningen, paa Grund af de lokale Forhold, vil foranledige, derved at man maa føre Banen ned til Stranden og som Følge deraf omlegge Banen, flytte den paa en lang Strækning op i Vandet; men det vil man tvinges til, enten vi faae Dampfærge eller ei. Jeg kommer saa endelig til Spørgsmaalet om Dampfærgen. Det er det Spørgsmaal, som jeg for mit Bedkommende under hele Forhandlingen af denne Sag, ogsaa under Forhandlingerne i Udvalget, har haft vanskeligt ved at komme paa det Rene med, hvorvidt det høie Indenrigsministerium har haft Ret i at projektere Dampfærgeleiet lagt inde i Helsingørs Havn, eller om det ikke vilde have været rigtigere at lægge det paa et andet Sted. Dette Spørgsmaal blev vanskeligt for mig, fordi jeg ikke kunde mislignende, at det at have Dampfærgen i Helsingørs Havn ganske sikkert — den ærede Minister vil undskyldes, at jeg der modsigter ham — efter Alt, hvad jeg kan bringe i Erfaring, vil blive en Gene for Helsingørs Havn. Det er ikke, fordi Dampfærgen jo nok vil kunne gaa ind og ud af Helsingørs Havn uden nogen væsentlig Fare, uagtet alle Søfolk ere enige om, at denne Havn i og for sig ikke er ganske let at besæile paa Grund af Strømforsholdene lige udenfor Havnen; men Dampfærgens Tilstedeværelse i Havnen vil sikkert navnlig blive generende for Havnen derved, at den til en vis Grad vil hindre andre Skibe i at Løbe ud og ind af Havnen, hvorved det vil blive nødvendigt for andre Skibe at vente, indtil Dampfærgen er kommen igjennem Havnemundingen, før de selv kunne komme ind eller ud. Men at vente udenfor Helsingørs Havn er, saaledes som Strømforsholdene er der, ikke nogen ganske let Sag, fordi der med